

Rejstřík klubů

Jak a proč k tomu vlastně došlo? Původně bylo společné pozvání z Argentiny, Brazílie a Uruguaye adresováno klubu FK Amateure Wien. Bohužel, ke smůle tohoto, tehdy výkonnostně špičkového vídeňského teamu, se postavil zásadně proti Rakouský fotbalový svaz a svůj protest zdůvodnil svým rozhodnutím, že pokud jsou hráči FK Amateure opravdovými amatéry, tak, jak by bylo možné se uvolnit ze zaměstnání na téměř čtyři měsíce trvající turné?! Stejnou otázku mohla klidně položit i ČsAF, nestalo se tak, teplotičtí využili svých skvělých kontaktů v ústředí Rakouského fotbalového svazu a pramálo dbali na názor pražského ústředí! Jednáni o uskutečnění jihoamerického turné byla tehdy vedena prezidentem slavného klubu FC Barcelona u příležitosti turné vídeňského Rapidu do Španělska.

Teplotičtí si ještě před cestou za oceán pozvali svého již "tradičního" soupeře z nedalekých Drážďan - SC Guts Muts, který v té době hrál ve famozní formě, k rozlučkovému zápasu a vyhráli 6:1. Ihned po tomto vítězství se hlásili vedoucím zájezdu Steinovi a Schrenkovi tito hráči: Guba, Golze, Banas, Bobor, Göhring, Haberstroh, Höfer, Koželuh, Kunte, Mahrer, Morway, Riedl, Sedlaczek a Schröder, po cestě se k nim v Drážďanech připojili ještě Sohns a Poster.

Z Drážďan pokračoval tým do holandského Amsterdamu, kde byli teplotičtí očekáváni holandským rozhodčím Boasem a pod vedením sekretáře FIFA Hirschmanna absolvovali prohlídku místního stadionu a pokračovali do Rotterdamu, kde je čekal místní Feyenoord, se kterým si modrobílí poradili a zvítězili 5:2. Již 5. července nastoupilo teplotické mužstvo na malý zámořský parník "Zeelandia", který jim nabídl příjemnou cestu, jež se pochopitelně neobešla bez mořské nemoci. Cesta vedla z amsterdamského přístavu do Southamptonu, přes španělskou La Coruňu a Las Palmas k první zastávce v Americe, do Pernambuca, nádherného brazilského města. Vše viděné však později zastínilo Rio de Janeiro. Po třech týdnech od vyplutí od evropských břehů, konečně 28. července dorazil tým TFK do Montevidea, okamžitě obklopený mnoha sty reportéry a novináři. Bylo však nutno pokračovat dále a tak brzy všichni dorazili k cíli své cesty - do Buenos Aires. Po nezbytných formalitách následovalo senzační uvítání se spoustou fotografií, novinářů, funkcionářů i zvědavců.

Byl vlastně očekáván tým z Vídně, takže jej přišli pozdravit nejen domácí Jihoameričané, ale také spousta "přivandrovalých" Němců, Čechů, Maďarů a Poláků, aby se dozvěděli co nového se děje na starém kontinentě. Po krátké aklimatizaci na stadionu asi jenom 26. 000 diváků, ale protože zájem byl obrovský, tak skoro stejný počet diváků hledal útočiště na stromech, lampách, střeších aut, autobusů apod. Jako první vběhli na hřiště domácí - městský výběr Buenos Aires. Přivítání bylo obrovské a velmi bouřlivé, ale když se objevili na trávníku teplotičtí ve svých tradičních modrobílých dresech, oba kapitáni se objali a hráči TFK třikrát zvolali "Hip - Hip - Hurá", nadšení bylo nezměrné. Zápas probíhal vcelku v herním poklidu, za neutuchajícího povzbuzování, ale brzy díky dobré kombinaci teplotických to vypadalo, že modrobílí hrají na vlastní půdě. Chyba v obraně darovala sice hostitelům první branku, ale teplotičtí neztratili klid a již ve 23. minutě srovnali na konečných 1:1 a po konci zápasu byli modrobílí doprovázeni až do hotelu velkým množstvím nadšených diváků. Československý konzul později prohlásil, že jedenáct diplomatů by nebylo schopno udělat zemi takovou propagaci a reklamu jako se to podařilo hráčům TFK. Mužstvo se po zápase nejprve vykouvalo, absolvovalo masáže a už po necelé hodině se objevily první zprávy o zápase, z nichž vyplývalo, že zápas byl jedním velkým úspěchem. Druhý zápas se hrál opět v Buenos Aires (13. srpna) a to proti národnímu týmu Argentiny se stejným výsledkem 1:1, místo zraněného Guby, který si při jedné z robinsonád vykloubil ruku, nastoupil v brance Höfer.

V době mezi jednotlivými zápasy hráči TFK navštívili ve městě také koncert vídeňské filharmonie. Rovněž třetí zápas v Buenos Aires, opět proti národnímu výběru, skončil nerozhodně, tentokrát 3:3. Poté, co již domácí, zvýhodnění silným větrem v zádech vedli 3:1. Po změně stran teplotičtí však vyrovnali a krátce před koncem měl Koželuh dokonce šanci vstřelit vítěznou branku, bohužel však minul. Tento zápas sledovalo 35.000 velmi spokojených diváků. Bohužel, zápas v Buenos Aires musel být kvůli trvalým deštům a stavu hřiště zrušen a odřeknut. K dalšímu zápasu cestovalo mužstvo do Montevidea, do hlavního města Uruguaye, kde 23. srpna oslabení teplotičtí, bez několika zraněných hráčů, před 25.000 diváky podlehl 0:2 národnímu výběru země. Přesto modrobílí udělali velkolepý dojem a vedoucího zájezdu Dr. Steina pozval k jednohodinové audienci prezident Uruguayské republiky. K dalšímu střetnutí došlo až po několika dnech (17. září) v Brazílii, kde teplotickým byla za soupeře kombinovaná jedenáctka Santosu, která modrobílým podlehla 4:5. Následně se zákonitě objevila únava, která společně se zraněními ovlivnila herní sílu mužstva, takže k předpokládanému střetnutí v Riu už nedošlo. Zároveň se dostavily i finanční potíže, takže bylo rozhodnuto, že 2. října natopí teplotičtí cestu zpět domů německou lodí Cap Polonia a TFK se přes Hamburk, Berlín a Drážďany vrátil 19. října do Teplíc.

Svoji úspěšnou cestou TFK reprezentoval nejen německý fotbal v Jižní Americe, ale zasloužil se tam také o dobrou reklamu pro své lázeňské město.

K torzu hráčů, kteří byli v roce 1923 k dispozici (Höfer, Riedl, Golze, Döhrling, Banas, Kunte, Haberstroh, Tampe a Eichler) přibývali Reizek, Blaha a další a brzy byla opět k dis-

TFK 03 v roce 1919

Jordan, Riedl, Schröder, Haberstroh, Meissner, ?, Golze, Koželuh, Döring, Polster, Hahn

Haberstroh, Schröder, Koželuh, Prokop, Polster, Hähne, Meister, Krenek, Golze, Riedl, ?

Tepličtí i s pověstným klubovým talismanem

Tepličtí na jihoamerickém turné

Domácí na společném snímku se svým soupeřem AC Sparta z roku 1923.

Tehdy ještě před droždárnou stávaly stromy, které později padly za obětí "výhodní" tribuně.

Ve svých 35 letech byl Golze považován za veterána týmu a takto měl vypadat podle představy týdeníku Sportwoche v roce 1964, ve svých 75 letech - stále ve "svém" modrobílém dresu

Modrobílé hvězdy Wieser, Haft